

I

bám váy mẹ

một nút bấm trong lòng

come-out

Bao nhiêu năm trời, tôi đã tưởng tượng về một “thời điểm thích hợp” để *come-out*.

Khi đã có một người yêu nghiêm túc để dẫn về ra mắt gia đình.

Khi nào mua được nhà riêng, là ngày chính thức dọn vào.

Khi nào đến một dịp gì đó vui vẻ và quan trọng.

Tất cả chỉ là lí do. Thời gian dần trôi, tôi vẫn chưa thu hoạch đủ dũng khí.

Rốt cuộc, tôi thừa nhận chuyện mình là gay với gia đình vào lúc bản thân không thể nào tệ hơn. Khi mọi mục tiêu về sự nghiệp, sức khỏe, tinh thần đều chạm đáy.

Một ngày nọ, tôi ra cà phê ngồi nói chuyện với một người anh. Đó đơn thuần là cuộc gặp nhờ tư vấn chút ít về công việc sắp tới.

Anh hỏi: “Giờ em muốn làm gì nhất?”

Tôi nói luôn: “Em muốn *come-out*!”

Anh ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi đã buột miệng nói ra điều lơ lửng trong đầu đã lâu và dạo này cứ trôi lên như thế.

Hôm đó, còn năm ngày nữa là tôi tròn ba mươi hai tuổi.
Tôi muốn come-out.

*

Ít hôm sau buổi cà phê, một cái hạch nhỏ bỗng nổi lên ở nách tôi.

Một buổi sáng bình thường vừa thức giấc, tôi đi thẳng từ giường ra phòng vệ sinh, trên tay cầm điện thoại kiểm tra tin nhắn, email, mạng xã hội. Dường như thế giới này không ngủ. Một tin báo tài khoản vừa tăng vài chục triệu cho công việc trước đó nhưng tôi chỉ cảm thấy nhẹ nhõm. Trong lúc đang lướt miên man thì tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó lạ ở bên nách trái.

Khi tôi chạm vào cái gì đó ở dưới nách, cảm giác đầu tiên là sự hoang mang. Một cục u nhỏ, cứng và hơi đau khi tôi sờ vào. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa làn da mịn màng và cái hạch thô ráp, như một viên đá nhỏ sần sùi lấp vào khe hở. Thời gian đó, vì stress và bào sức cho công việc, tôi thường xuyên bị các loại bệnh chổng chéo mà tự quy về một mối “chắc hệ miễn dịch đang yếu do uống quá nhiều kháng sinh trong năm”.

Tôi nhớ lại, cái hạch đã ở đó được một thời gian, hình như là tuần trước. Lúc đó nó chỉ to bằng hạt đậu xanh, tôi không để ý do không gây đau gì. Nhưng sáng nay tôi cảm thấy khác hẳn, hơi nhức mỗi khi tôi khếp hay duỗi thẳng cánh tay. Khi nhìn vào gương, tôi cố gắng kiểm tra cái hạch đó, nhưng mọi thứ dường như trở nên mơ hồ. Tâm trí tôi bắt đầu quay

cuồng với hàng loạt câu hỏi: “Tại sao nó lại ở đây? Liệu nó có phải là dấu hiệu của một bệnh nghiêm trọng không? Hay là ung thư?” Nỗi lo lắng dần dâng lên, như một cơn sóng không thể kiểm soát. Cái hạch dường như biết di chuyển. Nó lăn tới giữa lồng ngực và dần lớn lên, nặng nề hơn, tạo thành một cái thít chặt đến khó thở. Một cơn lo âu nữa.

Tôi hủy hết các cuộc hẹn trong ngày để đi thẳng ra bệnh viện, trước khi kịp tìm có lần nữa. Tôi chẳng lạ gì bệnh viện này. Mới vài tháng trước, tôi đã đến đây để nội soi dạ dày và đường ruột. Trước đó nữa thì khám thoát vị đĩa đệm. Vẫn là những hành lang đầy người xôn xao, mùi thuốc khử trùng văng vất và nỗi lo âu của hàng trăm người kết lại thành một đám mây vô hình.

Sau quãng thời gian chờ đợi căng thẳng, bác sĩ kết luận trong sự thờ phào của tôi: “Tắc nghẽn bài tiết thôi, em mổ luôn không? Tiểu phẫu nhanh lắm.” Thì mổ! Tôi chỉ muốn được khỏe lại ngay lập tức, trong đầu đã mừng tượng đến cảm giác nhẹ nhõm khi bác sĩ khéo léo lấy nó ra, khi mà mọi sự đau đớn sẽ chỉ là tạm thời.

Sau hai giờ, ca mổ thành công tốt đẹp. Cái hạch được lấy ra có màu trắng ngà, to cỡ một hạt đậu ngự trên khay thép. Lại một chống thuốc kháng sinh và những lời dặn giữ gìn vệ sinh. Nhưng đó là khởi đầu cho điều còn tồi tệ hơn.

Một tuần sau, tôi nhập viện lần hai.

Không biết tính quan trọng của việc chăm sóc cho vết “tiểu phẫu mổ nhanh lắm” này, tôi vẫn đi chơi, tập gym, đu

xà hít đất, tắm rửa bình thường, rồi thay băng như người ta chăm vết đứt tay... Nếu không muốn nói là băng gạc trắng ngay rách còn làm tôi thấy tự hào. Tôi khoe ra như một “chiến tích” khi mình vẫn xông pha với cuộc sống. Tôi nhận lời dạy workshop về thiết kế bì sách tại một trường đại học ở Cần Thơ. Trong những ngày dưới ấy, tôi hay uống giảm đau, hạ sốt mỗi khi thấy không khỏe và tự nhủ chỉ là cảm cúm do đổi môi trường. Tôi hoàn thành khóa thỉnh giảng ba ngày đó với niềm vui rạng rỡ. Trong lúc đó, vết mổ âm thầm mừng rỡ cả tuần tôi không hay.

Khi trở về, tôi sốt cao vật vã, phải gọi một người bạn ghé qua chăm sóc suốt đêm. Rạng sáng, khi bạn đưa tôi vào bệnh viện khám thì vết mổ đã áp xe mất rồi. Bác sĩ lại tiểu phẫu dọn mủ, một mùi hôi ngai ngái phả ra. Ông gắt:

- Chăm sóc kiểu gì mà để như vậy? Đáng lẽ phải đi khám ngay chứ!

Tôi không biết nói gì. Thật ra nếu chịu để ý, tôi đã có thể phát hiện mùi này hay ít ra là điều bất thường mỗi khi thay băng mấy hôm trước. Nhưng như mọi lần, tôi chọn cách lờ nó đi, không dám đối diện và nghĩ rằng cứ để yên thì mọi chuyện sẽ ổn, sẽ qua. Giống như bao nhiêu lần khác trong đời mình.

Bác sĩ buộc phải tháo chỉ, vét mủ, để lại một lỗ sâu hoắm trên thịt. Ông kê rất nhiều kháng sinh liều cao, dặn dò phải ra cơ sở y tế chăm dưỡng hằng ngày. Lại là kháng sinh...